

om det dog virkelig var saaledes, som det ørede Medlem fra Aalborg mente, at det Forslag, vi have fremfat, var bygget paa saa gale Principper, at det var aldeles umuligt at benytte det som Grundlag for en Lovgivning paa dette Omraade. Hvad der særlig blev indvendt mod det Forslag i Modspøtning til det, som nu foreligger, var jo det, at dette Forslag her vilde skabe en Ret for Arbejderne, medens det Forslag, som vi ønskede at gennemføre, kun vilde yde dem Understøttelse. Naar man holder sig til det foreliggende Forslag, er jo Forholdet dette, at en hel Del nærmere betegnede Personer havde Krav paa Erstatning efter Ulykkestilsælde, og at de Erhverv, som disse Personer maatte tilhøre, som Følge deraf have Ret til Erstatning. Men jeg kan ikke indse, at dette staar i Strid med eller er noget andet end, hvad der foreslaas i vort Forslag, som ogsaa siger, at en vis Række Personer paa et vist økonomisk Stade erhverver en Ret til Understøttelse, naar en Ulykke er overgaaet dem. Det Forslag, som foreligger nu til Forhandling, siger i sin § 1, at de Arbejdere eller Personer, som ernære sig ved legemligt Arbejde for Løn, og de, som med dem ere ligestillede i økonomisk Henseende uden selv at være Arbejdsgivere, saa Ret til Understøttelse, naar de komme til Stade ved Ulykkestilsælde. I § 2 bestemmes det saa, at en Arbejdsgiver, som benytter visse Fremgangsmaader, lader visse Arter af Arbejde udføre, skal betale, hvorimod der for alle de Personer i samme Stilling, som ikke komme ind derunder, skal betales af Samfundet. Det vil sige, at Udgifterne derved skulle afholdes af Kommuner, Købstadkommuner og Amtskasser. Jeg synes saaledes ikke, at der i Princippet er nogen Forskel med Hensyn til Retten efter dette Forslag her og Retten efter det Forslag, hvortil jeg var Medforlagsstiller. Der staves ved dem begge et Netskrav for alle disse Personer, et Krav paa at erholde Erstatning, naar de ere komne til Stade ved Ulykkestilsælde. Men der er saa den Forskel, at der i vort Forslag er sagt, at vedkommende kun skal have Understøttelsen, naar han ikke selv har forvoldt Ulykken — har han det, taber han dette Netskrav — medens der i det her foreliggende Forslag er indført en Bestemmelse om, at den paagældende kun skal have Understøttelse, for saa vidt Ulykken ikke skyldes en grov Skødesløshed fra hans Side. I saa Tilfælde taber han sin Ret til Forsørgelse. Dette vil altsaa kunne ske efter begge Forslag, og jeg synes derfor ikke, at man er berettiget til at sige, at det For-

slag, som forelaa fra os, manglede Bestemmelsen om et Netskrav, eller at dette Netskrav i det Forslag, som foreligger her, er mere naturligt, end det var i vort Forslag. Jeg mener, at man her kan slutte sig til et af to Principper. Enten stiller man sig saaledes, at man siger, at enhver, der benytter andres Arbejdskraft i sit Arbejde, skal være ansvarlig for de Ulykker, som ske inden for en vis Begrænsning, og som Følge deraf saa de Arbejdere, som træde i Arbejde hos en saadan Mand, et Krav paa Arbejdsgiveren i Ulykkestilsælde og paa at saa netop den Forsørgelse, som en saadan Lovgivning bestemmer. Eller man kan gaa en anden Vej og sige: De, der komme til Stade og blive ude af Stand til at ernære sig selv, uden at man kan tilskrive dem selv Skylden — uden at de altsaa selv direkte have forvoldt det — have Krav paa, at Samfundet understøtter dem, uden at denne Understøttelse skal kunne virke som en Straf. Under søge vi nu det foreliggende Forslag, viser det sig, at man ikke har holdt sig til en enkelt af disse Veje, eller snarere, at man er gaaet begge disse Veje. Man har valgt at bestemme, at de, der ernære sig ved legemligt Arbejde for Løn, skulle have Erstatning for Ulykkestilsælde, og at Udgiften i alle de Tilfælde, der ere nævnte i § 2, 1. fra Litra a. — o., skal afholdes af Arbejdsgiverne og i alle andre Tilfælde af Samfundet. Vort Forslag gif ud paa, at Samfundet skulde betale i alle Tilfælde, hvor nogen overhovedet havde Ret til at erholde Understøttelse, og det er det, man har betegnet som umuligt og urigtigt. Jeg vil gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger netop i denne Anledning. Jeg tror, de ere nødvendige baade for at begrunde vor Stilling til det foreliggende Forslag og til det, der har foreligget til Behandling. Sagen er nemlig den, at Samfundet for sin egen Sikkerheds Skyld efterhaanden har optaget en hel Række Opgaver, som det tidligere var overladt de private at løse, men som ingen nu vil finde paa at bestride maa bæres af Samfundet. Undervisningen f. Eks. mente man tidligere, at Samfundet hverken havde særlig Pligt eller Ret til at tage sig af. Nu er man overalt entig om, at det baade er forsvareligt og i og for sig nødvendigt, at Samfundet tager sig af saadanne Opgaver. Og Fattigplejen, Omjorgen for de vansøre og abnorme Individer, for de gamle o. s. v. ere Ting, der først efterhaanden ere komne ind under Samfundets Forsørg. Nu har man jo i lang Tid ordnet Forholdet saaledes, at de, der bleve forsorgede, naar Samfundet paatog sig denne Pligt,